

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/82/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317204960
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1317204960.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, IČO: 00 603 481, proti žalovanému: W. C. T. B. W. L. M. E. D. T. Ý. , L. K. X.XX.XXXX, J. J., G. J. T. Č.. XXXX/XXX, zastúpený spoločnosťou KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., Banská Bystrica, Skuteckého č. 6, IČO: 36 851 574, za ktorú koná JUDr. Martin Kubinec, PhD., JUDr. Lenka Ušiaková, PhD., JUDr. Denisa Precáková, JUDr. Jana Rentková, o zaplatenie sumy 759,57 €, s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 21. januára 2022, č.k. 23 C 25/2017-114, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 21. januára 2022, č.k. 23 C 25/2017-114, vo výrokoch I., III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcoví **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

I. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 21.1.2022, č.k. 23 C 25/2017-114, vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 365,26 € spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 365,26 € od 17.3.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. v zostávajúcej časti žalobu zamietol a vo výroku III. žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Sčasti tak vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 759,57 € spolu s 5,75 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 17.3.2017 do zaplatenia podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Skutkovým základom je užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu vedenej v LV č. X pre okres Bratislava III., Obec BA-m.č. L. C., katastrálne územie L. C., ako parcela č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoría vo výmere 17 m², bez právneho dôvodu žalovaným v čase od 9.4.2013 do 31.12.2016. Na danej parcele sa nachádza nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve žalovaného označená ako garáž súpisné č. XXXXX vedená pre Okres Bratislava III., Obec BA-m.č. L. C., katastrálne územie L. C., v LV č. XXXX; garáž žalovaný nadobudol kúpnu zmluvou č. V-XXXX/XX dňa 9.4.2013. Výšku bezdôvodného obohatenia určil ako výšku obvyklého nájomného za nájom zistený podľa rozhodnutia primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. 28/2011, ktorým sa ustanovujú ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremeno za rozhodné obdobie (tabuľka 10, lokalita II, položka č. 17) v sume 12,-- €/m²/rok: za čas od 9.4.2013 do 10.2.2015 v sume 375,53 €; za čas od 11.2.2015 do 28.2.2015 v sume 10,04 €; za čas od 1.3.2015 do 31.12.2016 v sume 374,-- €. Žalovaný žalobcom uplatnený nárok neuznal a výšku obvyklého nájomného za pozemok, na ktorom stojí garáž, považuje za neprimerane vysoký vzhľadom na lokalitu, účel a možnosti využitia daného pozemku. Požadovaná výška bezdôvodného obohatenia je určená rozhodnutím prijatým samotným žalobcom, preto sa s jej výškou nestotožnil. Okrem toho

namietal premlčanie nároku žalobcu (§ 101, § 107 Občianskeho zákonníka), keď žalobca svoj nárok na súde uplatnil až dňa 16.3.2017; namietal tiež výšku úrokov z omeškania a možnosť jeho uplatňovania si po dni doručenia žaloby žalovanému.

1.1. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti vedenej pre okres Bratislava III., Obec BA-m.č. L. C., katastrálne územie L. C., v LV č. X ako parcela č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoría vo výmere 17 m². Na tejto parcele stojí stavba vedená pre okres Bratislava III., Obec BA-m.č. L. C., katastrálne územie L. C., v LV č. XXXX, označená ako garáž súpisné č. XXXXX vo výlučnom vlastníctve žalovaného na základe kúpnej zmluvy č. V-XXXX/XX zo dňa 9.4.2013. Rozhodnutím č. 28/2011 primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava sa stanovovali ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremeno: podľa § 2 ods. 1 ceny za prenájom uvedené v prílohe č. 1, v tabuľke č. 100 a v prílohe č. 1, v tabuľke č. 200 a č. 300 boli ceny minimálne a vzťahovali sa len na prenájom nehnuteľností - pozemkov, stavieb, nebytových priestorov, ako aj technických zariadení vo vlastníctve hlavného mesta. Podľa tabuľky č. 100 Prílohy č. 1 k rozhodnutiu, položka č. 17, lokalita II. L. C., pri účele nájmu - radové a samostatne stojace garáže, cena nájmu bola v sume 12,- €/m²/rok. Rozhodnutím primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. 33/2015, ktorým s účinnosťou od 1.1.2016 bolo zrušené rozhodnutie č. 28/2011, sa stanovujú ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremeno. Cena za prenájom garáže v katastrálnom území L. C. podľa § 2 ods. 1 rozhodnutia, Príloha č. 1, Tabuľka č. 100, položka č. 17, bola určená totožne ako v rozhodnutí č. 28/20011, a síce sumou 12,- €/m²/rok. Podaním zo dňa 3.2.2015, doručeným žalovanému dňa 10.2.2015, vyzval žalobca žalovaného na platenie úhrad za užívanie parcely č. XXXXX/X vo výmere 17 m² pod garážou súpisné č. XXXXX vo výlučnom vlastníctve žalovaného v sume 204,- € ročne (za dva roky 408,- €). Podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaný získava bezdôvodné obohatenie a z tohto dôvodu je povinný do doby majetkovoprávneho usporiadania vzťahov k pozemku žalobcu platiť úhrady za užívanie v zmysle rozhodnutia č. 28/2011 v sume 12,- €/m²/rok. Počnúc dňom nasledujúcim po doručení výzvy vyzval žalobca žalovaného k úhrade za užívanie pozemkov pod garážami v pravidelných splátkach po 35,- € mesačne vždy do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca na účet žalobcu. Predžalobnou výzvou zo dňa 10.11.2016, doručenou žalovanému dňa 14.12.2016, vyzval žalobca žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie bez právneho dôvodu parcely č. XXXXX/X vo výmere 17 m² pod stavbou garáže súpisné č. XXXXX vo výlučnom vlastníctve žalovaného za čas 3/2015-8/2016 v celkovej sume 724,63 €. Podaním zo dňa 15.12.2018 žalovaný reagoval na listy žalobcu zo dňa 3.2.2015 a 10.11.2016, avšak vo vzťahu k inej parcele, a síce k parcele č. XXXXX/X-zastavané plochy a nádvoría, na ktorej parcele vlastní žalovaný inú garáž. Žalovaný si bol vedomý, že pri kúpe garáže nenadobudol aj pozemok pod garážou, avšak dôvodil, že táto garáž spolu s ostatnými garážami vybudovanými v radovej zástavbe bola vybudovaná za socializmu so súhlasom predchádzajúceho vlastníka (údajne podľa informácií žalovaného MČ Bratislava-L. C.), ktorý za zastavanie a užívanie pozemku pod garážami nepožadoval žiadnu úhradu niekoľko desaťročí. Preto bol presvedčený, že právo bezodplatného užívania pozemku prešlo z pôvodného vlastníka na neho. Keďže teda nadobudol zaťaženú nehnuteľnosť právom vecného bremena titulom vydržania, žalobca sa nemôže úspešne domáhať svojho nároku; jeho právny predchodca sa v čase výstavby dobrovoľne vzdal nároku na platby za užívanie pozemkov pod garážami. Žalobca za účelom preukázania tejto skutočnosti navrhol súdu vyžiadať si od príslušného úradu kolaudačné rozhodnutie, stavebné povolenie, príp. stanovisko ohľadne súhlasu vtedajšieho vlastníka nehnuteľností s výstavbou garáží; neuviedol súdu predchádzajúceho vlastníka garáže súpisného č. XXXXX postavenej na parcele č. XXXXX/X.

1.2. Právne súd prvej inštancie dôvodil ustanovením § 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2, § 671 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, ods. 2, § 151n ods. 1, ods. 2, § 151o ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z..

1.3.1. Súd dôvodil, že po vykonanom dokazovaní zostalo nepochybné vlastníctvo žalobcu, žalovaného, k označeným nehnuteľnostiam, že medzi stranami sporu nebol založený právny dôvod užívania parcely pod garážou žalovaným, že žalobca žalovaného označenými podaniami vyzýval na plnenie si svojich povinností platiť úhrady za užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu. Žalovaný plnenie neposkytoval. Súd mal za to, že žalovaný si uvedomoval svoju povinnosť platiť úhrady, čo prezentoval nepriamo aj vo svojich vyjadreniach, avšak namietal jednak neprimeranú výšku požadovaných úhrad, a jednak namietal premlčanie časti nároku v dvojročnej premlčacej dobe. Žalobca v predmetnej právnej veci podal žalobu na súde prvej inštancie dňa 16.3.2017, ktorou uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie jeho pozemku žalovaným za čas od 9.4.2013 do 31.12.2016 v celkovej sume 759,57 € spolu s príslušenstvom. Ak nie je užívateľ schopný vrátiť spotrebované

plnenie v podobe výkonu práva užívania cudzej veci, je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie v peňažnej forme. Ak nie je výška bezdôvodného obohatenia stanovená právnym predpisom, určí ju súd na základe voľnej úvahy. Žalovaný získaval bezdôvodné obohatenie, pretože pozemok pod garážou vo vlastníctve žalovaného žalovanému nikdy nepatril a nepatrí, užíval ho bez zmluvného vzťahu so žalobcom od začiatku jeho nadobudnutia dňa 9.4.2013. Súd dôvodil, že dôležité skutočnosti, ktoré mali byť podkladmi preukazovania vzniku práva vecného bremena užívania pozemku vo vlastníctve žalobcu (parcela č. XXXXX/X) žalovaným, príp. jeho právnym predchodcom, žalovaný nepreukazoval žiadnymi listinnými dôkazmi, navrhoval výlučne len zo strany súdu zaobstarať si všeobecne „všetku dokumentáciu“ súvisiacu s výstavbou všetkých radových garáží v danej lokalite. Dôkazné bremeno je na strane žalobcu a zháňanie bez akejkoľvek aktivity zo strany žalovaného k jeho „len údajným tvrdeniam ničím nepodloženým“ je v rozpore so zásadou rovnosti zbraní. Vznik práva vecného bremena užívania a strpenia užívania nehnuteľnosti, na platnosť a účinnosť, je potrebný zápis do katastra nehnuteľností, čo v tomto prípade žalovaný nepreukázal. Preto súd námietku, že zo strany žalovaného došlo k vydržaniu práva vecného bremena bezplatného užívania pozemku pod garážou, vyhodnotil ako nedôvodnú.

1.3.2. Spornou otázkou bola otázka spôsobu výpočtu bezdôvodného obohatenia a jeho výška. Žalovaný spochybňoval rozhodnutia primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky č. 28/2011 a č. 33/2015, o stanovení cien prenájmov a cien predbežnej odplaty za vecné bremeno, vyčíslenú výšku požadovaného nájomného v katastrálnom území L. C. za užívanie pozemku pod garážou v sume 12,-- €/m2/rok považoval za neprímerane vysokú. Aj napriek poučeniu zo strany súdu a poskytnutiu reálnej možnosti žalovaný žiaden relevantný dôkaz ohľadne neprímeranosti hodnoty za užívanie nehnuteľností v danom čase a mieste nepredložil. Už výzvou zo dňa 3.2.2015 ho žalobca vyzval na platenie úhrad v sume 12,-- €/m2/rok za užívanie predmetného pozemku pod garážou vo vlastníctve žalovaného s odkazom na rozhodnutie primátora č. 28/2011, na ktorú žalovaný neodpovedal, žiadnym spôsobom nereagoval, a počas celého konania neuvádzal konkrétnu sumu, ktorá by podľa neho bola reálna a zodpovedala obvyklému nájomnému.

1.3.3. Výšku bezdôvodného obohatenia potom súd ustálil na základe rozhodnutí primátora hlavného mesta Slovenskej republiky č. 28/2011 a č. 33/2015, ktorým sa ustanovujú ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremeno a keďže užívanie pozemku je možné riešiť formou nájomnej zmluvy, súd vychádzal pri určení výšky bezdôvodného obohatenia z ceny nájmu určenej pre „radové a samostatné garáže“, čo podľa Prílohy č. 1, tabuľky č. 100, Položky č. 17 predstavuje v lokalite II. (katastrálne územie L. C.) sumu 12,-- €/m2/rok; v predmetnej veci tak ročná sadzba za celý pozemok vo výmere 17 m2 predstavuje sumu 204,-- €.

1.3.4. V ďalšom súd prvej inštancie zohľadnil žalovaným vznesenú námietku premlčania nárokov žalobcu. Žalobca žiadal od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie za čas od 9.4.2013 do 31.12.2016. Podaním zo dňa 3.2.2015 žalobca žiadal od žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie za užívanie parcely č. XXXXX/X v katastrálnom území L. C. za dva roky späť (od 3.2.2013-3.2.2015) v sume 408,-- €, preto subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr od tohto okamihu. Keďže však žalobca žalobu na súd podal až dňa 16.3.2017, pri dvojročnej premlčacej dobe jeho nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia za čas od 9.4.2013 do 15.3.2015 je premlčaný (v sume 394,31 € spolu s príslušenstvom). V tomto rozsahu potom súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za čas od 16.3.2015 do 31.12.2016 v sume 365,26 € [1 rok + 9 mesiacov + 15 dní (pri cene obvyklého nájomného za užívanie pozemku v sume 12,-- €/m2/rok; pri výmere užívaného pozemku žalovaným 17 m2 = 204,-- €/rok)]. Povinnosťou zaplatiť úroky z omeškania zaťažil žalovaného vo výške 5,05 % ročne z priznanej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby na súd do zaplatenia, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu s prihliadnutím i na skutočnosť, že o nároku žalobcu mal vedomosť na základe výzvy na zaplatenie zo dňa 3.2.2015 a výzvy zo dňa 10.11.2016, v ktorých však zrozumiteľným spôsobom žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia za dva roky späť v sume 408,-- €, pričom však jasným a zrozumiteľným spôsobom ho nevyzval na následné mesačné úhrady, nakoľko výzvou zo dňa 3.2.2015 žalobca žalovaného vyzval na platenie úhrad za užívanie „pozemkov“ v splátkach po 35,-- €. Mesačné úhrady z ročných úhrad v sume 204,-- € predstavujú 17,-- € a nie 35,-- €. Žalobu zamietol aj nad rozsah priznaných úrokov z omeškania (5,05 %), keď žalobca žiadal priznať úroky z omeškania vo výške 5,75 % ročne.

1.3.5. Súd nevyhovel návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania na určenie obvyklej ceny nájmu pozemku vo vlastníctve žalobcu, na ktorom stojí predmetná garáž vo vlastníctve žalovaného. Žalovanému poskytol reálnu možnosť zabezpečiť súkromnoznalecký posudok na určenie obvyklej ceny nájmu nehnuteľností v danom mieste a čase, čo sa nestalo. Okrem toho súd odkázal na už právoplatne skončené konania týkajúce sa totožných sporových strán, v

totožnej lokalite, ale iných garáží v totožnej radovej zástavbe patriacich žalovanému a postavených na parcelách vo vlastníctve žalobcu, v ktorých bol žalobca úspešný; rozhodnutia primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky súd akceptoval a vychádzal z nich (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 21 C 32/2017, rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. 10 C 75/2014).

Aj v týchto konaniach sa žalovaný snažil svoju obhajobu okrem iného založiť na vzniku práva vecného bremena bezplatného užívania pozemku vydržaním.

1.4. O nároku na náhradu trov konania procesných strán súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. Keďže ale mali obe strany sporu v konaní úspech len čiastočný, súd žiadnej zo sporových strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch I., III. podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

2.1. Zdôraznil, že v konaní pred súdom prvej inštancie namietal výšku hodnoty plnenia, ktorú určil žalobca len na základe jeho rozhodnutia a takto stanovenú výšku obvyklého nájomného považoval za neprímerane vysokú vzhľadom na lokalitu, účel a možnosti využitia daného pozemku; tiež že vzniesol námietku premičania nárokov žalobcu, lebo žalobca podal žalobu na súd až dňa 16.3.2017; že pozemok pod garážou neužíva bez právneho dôvodu, ale rovnako ako jeho právni predchodcovia je oprávnený bezodplatne pozemok užívať, pretože jeho garáž a aj ostatné garáže v danej lokalite bola vybudovaná v období socializmu so súhlasom predchádzajúceho vlastníka pozemku, ktorý za zastavanie a užívanie pozemku nevyžadoval od vlastníkov garáží žiadnu náhradu a žiadnu náhradu nežiadal ani od ich právnych nástupcov po viac ako niekoľko desaťročí. Právo bezodplatného užívania pozemku prešlo z pôvodného vlastníka garáže na neho. Žalobca nemôže úspešne žiadať o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa jeho právny predchodca dobrovoľne vzdal. Je potrebné rozlišovať medzi zriadením stavby bez súhlasu vlastníka pozemku, či proti jeho vôli, a medzi zriadením takejto stavby na pozemku so súhlasom vlastníka pozemku, pričom dôjde k dohode, hoci aj neformálnej, vlastníka pozemku s vlastníkom stavby o bezodplatnom užívaní takéhoto pozemku na dobu neurčitú. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.2.2014, sp.zn. II. ÚS 120/2014. Ak by aj vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie, za stavu súhlasu predchádzajúceho vlastníka so zriadením stavby garáže na pozemku a jeho následného bezodplatného užívania predstavuje uplatnenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie takéhoto pozemku zneužitie výkonu práva, čo je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zopakoval tiež, že žalobcovi k vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie jeho pozemku bez právneho dôvodu nedošlo, pretože právnym dôvodom bol konkludentný súhlas právneho predchodcu žalobcu bez časového obmedzenia, resp. tento súhlas nebol počas doby relevantnej pre vydržanie vecného bremena právnym predchodcom výslovne odvolaný a z tohto dôvodu už právny predchodca žalovaného vydržal k predmetnému pozemku žalobcu vecné bremeno, ktoré následne prešlo na neho.

2.2. Vytýkal ďalej súdu prvej inštancie, že neskúmal, či je daný hmotnoprávny základ pre uplatnený nárok žalobcom, či vôbec mohlo bezdôvodné obohatenie na jeho strane vzniknúť a ak áno, či výkon práva žalobcu v podobe uplatňovaného nároku žalobou je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Z rozsudku nemožno zistiť, akým spôsobom vyhodnotil správnosť a opodstatnenosť určenej výšky v rozhodnutí primátora, prečo sa stotožnil len s rozhodnutím primátora. Pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia sa musí vychádzať z porovnateľných údajov, na čo sa vyžadujú odborné znalosti, ktorými súd, ani primátor, nedisponuje. Navrhol vykonať znalecké dokazovanie, príp. odborným vyjadrením (§ 206, § 207 C.s.p.), čo súd nevykonal. Žalobca teda nepreukázal naplnenie hmotnoprávných predpokladov v súvislosti so vznikom bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutia primátora súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil z hľadiska pravdivosti, pri hodnotení dôkazov súd vybočil z pravidiel formálnej logiky. Takýmto postupom podľa jeho názoru súd narušil rovnosť strán sporu, „rovnosť zbraní“, dáva výhodu žalobcovi. Ak súd prvej inštancie považoval za smerodajné rozhodnutia primátora pre určenie výšky nároku, bol zároveň povinný zaoberať sa aj tým, či primátor disponuje oprávnením takéhoto rozhodnutia, či takéto rozhodnutie nie je absolútne neplatné. K absencii dostatočného odôvodnenia rozsudku odvolateľ odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2009, sp.zn. 2 Cdo 238/2008, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 119/2003-30.

2.3. Ďalej odvolateľ namietal žalobcovi priznané úroky z omeškania. Keďže popiera vznik bezdôvodného obohatenia, nemohol sa dostať do omeškania. Napriek tomu dôvodil, že prvý deň, kedy sa dlžník dostáva do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia, je deň nasledujúci po dni doručenia výzvy na jeho vydanie, resp. doručenie žaloby žalovanému. Splatnosť dlhu nadväzuje na veriteľovo požiadanie, iná splatnosť musí byť dohodnutá, stanovená právnym predpisom alebo súdnym rozhodnutím. Pri bezdôvodnom obohatení treba vychádzať z toho, že ten, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, je povinný plniť prvý deň po tom, čo bol veriteľom o plnenie požiadaný. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníka skôr, je treba za kvalifikovanú výzvu považovať žalobný návrh. Dňom splatnosti pohľadávky je potom deň po doručení tohto žalobného návrhu odporcovi (žalovanému). V predmetnej veci ho žalobca vyzval podaním zo dňa 9.2.2015 na vydanie bezdôvodného obohatenia späťne dva roky od doručenia. Predžalobnou výzvou zo dňa 10.11.2016 ho vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia za čas od 03/2015-08/2016. V žalobe ale žalobca uplatňuje bezdôvodné obohatenie za čas od 9.4.2013 do 31.12.2016. Predžalobnú výzvu tak nemožno považovať za kvalifikovanú výzvu. Za kvalifikovanú výzvu preto možno považovať len žalobu, ktorá mu (žalovanému) bola doručená dňa 12.5.2017 a dňom splatnosti pohľadávky je deň po doručení tejto žaloby žalovanému. Súd prvej inštancie tak nesprávne určil začiatok omeškania ako deň nasledujúci po dni doručenia žaloby na súd.

2.4. Výrok o trovách konania je výrokom závislým, a tak za nesprávny považuje aj tento výrok.

2.5. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. ako nesprávny, nezákonný, arbitrárny, nespravodlivý, zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca odvolanie nepodal. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Má za to, že žalovaný si zamieňa pojmy, keď pokladá súhlas s vybudovaním stavby za súhlas s jeho bezodplatným užívaním. Skutočnosť, že jeho právny predchodca nežiadal od vlastníkov stavieb vybudovaných na jeho pozemkoch odplatu, sama osebe nenahrádza vyslovený súhlas s bezodplatným užívaním pozemkov. Súhlas s umiestnením stavby nie je totožným aktom so súhlasom s bezodplatným užívaním pozemku. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 11.12.2012, sp.zn. 6 Co 75/2012. Nie je potrebné preukazovať, či si predchádzajúci vlastník pozemku uplatňoval voči vlastníkovi stavby právo na odplatu za užívanie tohto pozemku. Je v dispozícii vlastníka pozemku, či odplatu žiada alebo nežiada. Tvrdenie odvolateľa v tom, že to znamená súhlas s bezodplatným užívaním pozemku, resp. vzdanie sa plnenia za užívanie, je účelovou myšlienkovou konštrukciou. Žalovaný nepreukázal existenciu konkludentnej dohody, súhlasu, o bezodplatnom užívaní predmetného pozemku a takúto dohodu nemožno vydedukovať ani z tvrdenia, že sa náhrada nežiadala a že neboli vznesené protesty proti stavbe. Teória práva a aj aplikačná prax nezaznamenali existenciu vôle dôležitej pre vznik právneho úkonu na základe nekonania. V konaní preukázal svoje vlastníctvo k pozemku pod stavbou garáže vo vlastníctve žalovaného, žalovaný nepreukázal existenciu právneho dôvodu užívať predmetný pozemok. Súd prvej inštancie správne nevykonal navrhované dokazovanie. Žalovanému nič nebránilo, aby si dal vypracovať vlastný znalecký posudok na určenie výšky bezdôvodného obohatenia/nájmu konkrétneho pozemku. Svoj nárok a aj výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného preukázal rozhodnutím primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 28/2011, č. 33/2015. Zdôraznil, že nie je súkromným subjektom, ale obcou a v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení primátor je oprávnený vydávať rozhodnutia, ktorými sa napr. ustanovia ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremená. Určenie ceny odplaty za užívanie predmetného pozemku na základe rozhodnutia primátora nemôže byť chápané ako jednostranne určené. Žalovanému je známa aj rozhodovacia prax súdov, pričom ako účastník konania na strane žalovaného bol už viackrát zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výpočet vychádzal z rozhodnutia primátora. Obe rozhodnutia primátora reflektujú lokalitu, kde sa predmetná stavba nachádza, a jej spôsob využitia. Ich neoddeliteľnou súčasťou je tabuľka č. 100, ktorá ustanovuje prehľad cien nájmov pozemkov vo vlastníctve žalobcu; cena je individuálne určená pre jednotlivé spôsoby užívania pozemku a jeho lokalitu. Tiež za účelové tvrdenie žalovaného považuje to, že by mal zohľadniť skutočnosť, že jeho stavba sa nachádza v ochrannom pásme železníc a ochrannom pásme vody. Ide o stavbu radovej garáže, ktorá je určená na garážovanie motorového vozidla, resp. ako skladové priestory. Ochranným pásmom železníc, vody, nie je znemožnené, nie je obmedzené, užívanie predmetnej stavby na účel, na ktorý má slúžiť. Žalovaný nesprávne odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.2.2014, sp.zn. II. ÚS 120/2014, pretože v ňom sa jedná o pozemok pod stavbou cestnej komunikácie, a do úvahy sa musí brať aj verejný záujem. Stavba žalovaného je súkromnou stavbou, využívaná na súkromné účely žalovaného. Tvrdenia žalovaného o bezodplatnom užívaní pozemku sú veľmi pochybného charakteru, sú účelové, nezakladajúce sa na pravde. Nebolo vydržané vecné bremeno v prospech žalovaného a ani

nie je možné vydržať právo bezodplatného užívania. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.3.2021, sp.zn. 6 Co 47/2020. Žalovaný dlhodobo popiera právne skutočnosti, z ktorých mu plynú povinnosti. Výslovne odmieta tvrdenia žalovaného, že uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku pod stavbou žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny aj vo výroku o priznaných úrokoch z omeškania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu sa v celom rozsahu pridržoval podaného odvolania, ako aj svojich dovtedajších vyjadrení. Vyjadrenie žalobcu považuje za zavádzajúce a účelové. Trvá na tom, že rozhodnutie primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 28/2011, č. 33/2015, nebolo podoprené žiadnym ďalším dôkazom v podobe znaleckého posudku. V konaní žiadal, aby žalobca predložil znalecké posudky, ktoré mali tvoriť podklad k prijatiu daných rozhodnutí, čo sa nestalo. Má za to, že rozhodnutia sú len interným autoritatívnym aktom organizačnej povahy, jedná sa len o akési paušálne určenie výšky odplaty, pričom sa nezohľadňujú špecifiká konkrétnej lokality. Ak súd vychádzal z rozhodnutí primátora, mal sa zaoberať aj tým, či primátor disponuje oprávnením na vydanie takéhoto druhu rozhodnutia bez zohľadnenia konkrétneho prípadu vo vzťahu k neurčitému okruhu adresátov. Zopakoval dôvody uvádzané v odvolaní, osobitne namietal nevykonanie dôkazu ním navrhnutého (znalecké dokazovanie), oprávnenie parcelu užívať bezodplatne, že žalobca vykonáva právo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Trval na odvolacom návrhu.

5. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení sa v celom rozsahu pridržoval svojich vyjadrení. Žalovaný vo svojom vyjadrení opakuje už uvedené dôvody. Zdôraznil, že žalovanému je známa aj rozhodovacia prax súdov, pričom ako účastník konania na strane žalovaného bol už viackrát zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď výpočet vychádzal z rozhodnutia primátora. Rozhodnutia primátora č. 28/2011, č. 33/2015, reflektujú lokalitu, kde sa predmetná stavba nachádza, spôsob jej využitia a v tejto súvislosti opätovne odkázal na tabuľku č. 100, ktorá ustanovuje prehľad cien nájomov pozemkov vo vlastníctve žalobcu. Z nej vyplýva, že cena je individuálne určená pre jednotlivé spôsoby užívania pozemku a jeho lokalitu. Zopakoval, že žalovaný nesprávne vo svoj prospech odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.2.2014, sp.zn. II. ÚS 120/2014, v ktorom išlo o pozemok pod stavbou cestnej komunikácie, kde bolo treba zohľadňovať verejný záujem. Stavba vo vlastníctve žalovaného je využívaná na súkromné účely žalovaného. Zopakoval ďalej dôvody vo vzťahu k užívaniu parcely pod garážou právnymi predchodcami žalovaného, charakter súhlasu s umiestnením stavby, nežiadanie úhrady za užívanie parcely jeho právnymi predchodcami. Keďže žalovaný z veľkej časti opakuje predošlú a ním (žalobcom) účinne spochybnenú argumentáciu, považuje za nadbytočné sa podrobne vyjadrovať k jednotlivým tvrdeniam žalovaného. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne a právne správny potvrdiť.

6. Ďalšie vyjadrenia predložené neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016; C.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať, dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. februára 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalovaného, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolanom napadnutom rozsahu (vo výrokoch I., III.) potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) ako vecne a právne správny, a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada týkajúca sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť, aj keď nebola v odvolacích dôvodoch uplatnená (§ 380 ods. 2 C.s.p.); takú vadu napokon ani odvolateľ netvrdil.

9. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že stavba garáže žalovaného nie je stavbou neoprávnenou, že žalovaný nepreukázal dôvody oprávnenej, dobromyseľnej, držby (jeho a jeho právnych predchodcov) pozemku vo vlastníctve žalobcu, na ktorom je postavená garáž vo vlastníctve žalovaného. Pasivita právneho predchodcu žalobcu v minulosti, keď od vlastníkov garáže, a teda aj od právnych predchodcov žalovaného, nežiadal úhradu za užívanie pozemku, nezakladá dobromyseľnosť presvedčenia vlastníkov garáží o tom, že im vzniklo právo vecného bremena v podobe užívania pozemku vo vlastníctve žalobcu pod garážou bezodplatne na dobu neurčitú. Žalovaný ani len netvrdil, nielo preukázal, existenciu takých právnych skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že žalobca, jeho právni predchodcovia, súhlasil s užívaním pozemku pod garážou na dobu neurčitú a bezodplatne.

10. Dôvody odvolania vymedzené odvolateľom dané nie sú.

10.1. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) odvolateľ neodôvodnil. Neuviedol, v čom spočívalo porušenie jeho práva na spravodlivý proces, čím konkrétne súd prvej inštancie nesprávne postupoval a tým mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva.

10.2. Odvolateľ dôvod odvolania vyplývajúci z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) odôvodnil (len) tým, že súd nevykonal dôkaz znaleckým posudkom, resp. odborným vyjadrením, na určenie výšky bezdôvodného obohatenia, hoci vykonať tento dôkaz navrhoval. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia predložil rozhodnutia č. 28/2011, č. 33/2015, primátora Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, ktorými sa ustanovujú ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremeno, ktoré rozlišujú lokalitu, v ktorej sa nehnuteľnosť nachádza, účel, na ktorý sa nehnuteľnosť využíva. Ak žalovaný spochybňoval výpočet predložený a preukázaný žalobcom, potom bolo na ňom, aby svoje pochybnosti odôvodnil a preukázal konkrétnymi dôkazmi; žalovaný svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť nespĺnil, hoci mu to ukladá ustanovenie § 167 ods. 2 C.s.p. už pri doručení žaloby. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 C.s.p.). Zákonodarca dovoľuje stranám sporu (§ 209 C.s.p.) predložiť súkromný znalecký posudok; odvolateľ toto právo nevyužil. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie zabezpečiť odborné vyjadrenie alebo znalecký posudok (§ 206, § 207 C.s.p.), hoci takýto dôkaz žalovaný vykonať navrhoval. Jeho povinnosťou by bolo zabezpečiť takýto dôkaz až v prípade, ak by naďalej, aj po predložení súkromného znaleckého posudku alebo odborného vyjadrenia, bola sporná otázka výšky bezdôvodného obohatenia u žalovaného. Ako je uvedené vyššie žalovaný síce spochybňoval výpočet výšky bezdôvodného obohatenia uskutočnený žalobcom, ale na preukázanie svojho tvrdenia nepredložil žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie potom správne nevykonal žalovaným navrhovaný dôkaz súdom nariadeným znaleckým dokazovaním, resp. súdom zabezpečeným odborným vyjadrením, a správne výšku bezdôvodného obohatenia u žalovaného určil spôsobom, ktorý je pre žalobcu záväzný a ktorý aj žalobca preukázal.

10.3. Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Súd prvej inštancie vo veci viedol dokazovanie správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a následne vec aj správne právne posúdil.

10.4. Odvolateľom označené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.2.2014, sp.zn. II. ÚS 120/2014, v predmetnej veci nemožno zohľadniť v prospech odvolateľa. Z rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ nadobudol vlastníctvo k parcelám v roku 2002 a vedel, že sa na nich už vtedy nachádzala jednak inžinierska stavba cesta III. triedy, a jednak aj chodník; stavby vo verejnom záujme. V čase vybudovania týchto stavieb boli parcely družstevným vlastníctvom, stavebník cesty a chodníka nezriadil neoprávnenú stavbu protiprávnym konaním stavebníka. Za tohto stavu predstavuje uplatnenie náhrady (vlastníkom parciel v čase uplatnenia náhrady) za užívanie takéhoto pozemku zneužitie výkonu práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10.4.1. Žalovaný v predmetnej právnej veci vedel, že kupuje garáž, ktorá je postavená na cudzom pozemku, že predávajúci dobromyseľný nebol v tom, že mu parcela pod garážou patrí. Žiadne rozhodujúce právne skutočnosti nesvedčia v prospech žalovaného, ktoré by odôvodňovali vydržanie práva zodpovedajúce právu užívať parcelu (pod garážou vo vlastníctve žalovaného) vo vlastníctve žalobcu na dobu neurčitú a bezodplatne. Žalobca potom nekonal v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods.

I Občianskeho zákonníka), keď za užívanie parcely pod garážou vo vlastníctve žalovaného žiadal od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie.

10.5. Žalovaný sa s vydaním bezdôvodného obohatenia dostal do omeškania už v čase pred podaním žaloby. Ak potom žalobca žiadal priznať úroky z omeškania až v závislosti od podania žaloby na súd, priznaniu úrokov z omeškania v nadväznosti na tento nárok nebránili žiadne zákonné prekážky.

11. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku III., ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, majúc za to, že ide o výrok závislý od rozhodnutia súdu v merite veci (§ 367 ods. 2 veta druhá C.s.p.; § 387 ods. I C.s.p.).

12. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. I, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

13. Žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní v celom rozsahu odvolací súd priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. I, § 255 ods. I, § 262 ods. I C.s.p.). O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku
procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie
prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).

a prostriedky